

som Danste, det formelle Retsstempel som Indfødt, indskrænke sig til, at give Indfødsret til saadanne Fremmede, der enten havde udviklet en særlig fortjenstlig og priselig Virksomhed herhjemme, vilst Villie til at bringe Offer for vort Land, eller hvis Dygtighed i en eller anden Retning var af saadan Bigtighed for Statsjennesten, saa ønskelig for det Offentlige, at man maatte gjøre dem en Ansættelse her mulig og binde dem til Landet. Vi skulde nu ikke have Noget imod, at Regjeringen i Forening med Rigsdagen foresatte sig efterhaanden at bringe den specielle Indfødsretslovgivning hen paa dette Standpunkt, at gjøre en vid Forskiel imellem den efter liberale Grundsaetninger temmelig let tilgængelige Opholds-, Nærings- og Forsørgelsesret og den politiske Indfødsret, hvis Meddelelse (til den virkelig Fremmede) skulde være en Udmærkelse eller en Deel af Prisen for hans Tjeneste; og vi troe ikke, at det vilde være saa vanskeligt at gjøre denne Opsætning og Behandling forstaaelig; Mængden af Ansøgninger fremkommer for en stor Deel kun, fordi det synes ligesom givet og nødvendigt, at den Fremmede efter nogle Aars Ophold skal have denne Ret, og den Ene ikke vil staa tilbage for den Anden. Men vi erkjende, at det ikke gaaer an pludselig og paa eengang at anlægge en saadan ikke blot strengere, men aldeles forskjelligartet Maalestok, efterat en anden Betragtning og Praxis har været fulgt næsten lige siden Grundlovens Indførelse, idet man har holdt sig til, at der for Staten intet Bæsentligt var iyeien for at imødekomme det Ønske, som ovenfor betegnedes som naturligt for Fremmede, der længe have levet og stedsse vilde leve i Danmark. Det ligger da nærmest for at gjøre sig noget nøiere Rede for den hidtil fulgte Praxis, at forsøge at formulere de Betingelser for Indfødsretten, som derved ere gjordte gjældende, noget bestemtere og, forsaavidt man ikke strax eller hurtig kan anvende strengere Regler, i det Ringeste at sørge for, at man ikke gaaer videre i Renssældighed og taber alt Hold, Noget, som der ikke savnes al Anledning til at frygte for.

Til Oplysning om den tidligere Praxis forudsikke vi Følgende, der er udbraget af de Motiver, der have ledsaget de forelagte Lov-

udkast. Ved Lov af 23de Januar 1850 gaves Indfødsret til 10 Ublændinge, derimellem 6 (5 Normænd og 1 Engländer), der havde kæmpet som Officerer i den danske Armee, og i Motiverne opstilledes det Krav, at Militaire for at vinde Indfødsret skulde „virkelig have vilst Tapperhed eller i alt Fald paa anden Maade godgjort fremragende militair Dygtighed“. Ved Lov af 14de Januar 1851 fik 22 Ublændinge Indfødsret; af de tydfsfødte Næringsdrivende, der udgjorde det største Antal, havde een været 12 Aar i Landet, de øvrige over 20 Aar; en Litteratus, som man maaskee tiltroede politiske Fortjenester, havde kun været 8 Aar i Monarchiet, $3\frac{1}{2}$ Aar i Kongeriget. Lov af 28de December 1851 omfattede 14 Personer; af de Tydske havde ingen været under 15 Aar her i Landet; det Samme gjælder om de 8, der fik Indfødsret ved Lov af 27de Februar 1852, paa een nær (en meget stor Godseier), der kun havde tilbragt 14 Aar her. I 1853 vandt Ingen Indfødsret, idet et den 27de Februar forelagt Forslag om 11 Personer ikke tilendbragtes; de Foreslaaede havde alle, med Undtagelse af en indfaldt engelskfødt Universitetslærer, en tildeels meget længere Opholdstid end 15 Aar. I 1854 gaves Indfødsret ved Lov af 1ste Februar og 3 Love af 18de August til i det Hele 8 Personer efter private Forslag; de 5 havde allerede været optagne i det i Januar 1853 forelagte Udcast; Ingen havde kortere Ophold end 15 Aar. I 1855 fik ved Lov af 7de April 27 Personer Indfødsret; hvad de Tydske angaaer, een efter et Ophold af 12, een af 13 Aar, de øvrige efter et Ophold af over 15 Aar, med Undtagelse af een, der var indkommen i 1846, men opholdt sig i Glücksstadt, altsaa optoges imellem Monarchiets tydske Befolkning. Ved de i Rigssaadet vedtagne Love af 1ste og 27de April 1856 optoges henholdsvis 23 og 11; med Undtagelse af to, der vare indfaldte til Lærere embeder ved lærde Skoler i Holsteen, og to, der som Børn vare komne til Danmark, havde af de Øvrige to opholdt sig i Landet i 10 Aar, een i 14, Resten over 15; (kun om een er Udtrykket ubestemt: flere Aars Ophold og derefter 6 Aars Børgerskab). I 1857 optoges Ingen; i 1858 ved Lov af 24de Februar s. N. 39, derimellem 13 til Kiel ind-